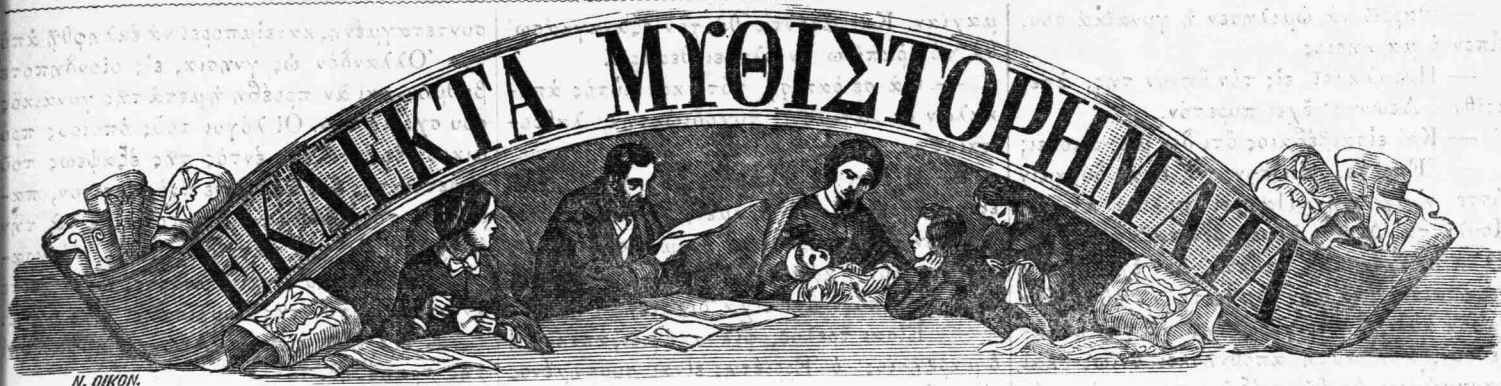

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. Όδος Πατησίων αριθ. 5.

Αί συνδρομαί αποστέλλονται απ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ, μυθιστορία **Γεωργίας Σάνδης**, (συνέχεια), μετάφρασις **Ι. Ι. Σκυλλίσου**. — ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ, (μετὰ εἰκόνας, συνέχεια), μυθιστορία **ERNEST DUBREUIL**, μετάφρ. **Σ. Τ.** — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία **Α. Λουμᾶ**, (συνέχεια), μετάφρασις **Δμλ.** — Ο ΚΛΕΠΤΗΣ, ὑπὸ **Γ. Δ. Ξεροπούλου** — ΛΕΥΚΗ ΛΟΡΥΖΥ, διήγημα **Αίμ. Σουβέστρ.**

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτία :

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΔΗΣ

Μετάφρασις: **Ι. Ίσιδ. Σκυλλίσου**.

Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον

ΙΖ'

Ὅτε συνῆλθα εἰς τὸν ἐαυτόν μου, εὐρέθην μόνη με τὸν Λεώνην. Εἶδα ὅτι ἐκοιτώμην εἰς ἕνα σοφᾶν, αὐτὸς δὲ με παρετήρει με ἀγάπην καὶ ἀνησυχίαν.

— Φῶς μου, με εἶπεν ἀφοῦ εἶδεν ὅτι ἀνέλαβον τὰς αἰσθήσεις, τί ἔχεις; Διατί νὰ εὐρῶ εἰς τοιαύτην φρικτὴν κατάστασιν; Πού μου πονεῖς; ποῖαν νέαν λύπην ἔλαβες;

— Κάμμιαν, ἀπήντησα. Καὶ ἔλεγα τὴν ἀλήθειαν, διότι κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν τίποτε δὲν ἐνθυμούμην.

— Δὲν με λέγεις τὴν ἀλήθειαν, Ἰουλίττα! κάποιος ἀναμφιβόλως σὲ ἐλύπησε. Ἡ ὑπηρετρία ἣτις ἦτο πλησίον σου ὅταν ἤλθω, με εἶπεν ὅτι σήμερον τὸ πρωτὶ ἤλθεν ἕνας ἄνθρωπος καὶ σὲ ἐπεσκέφθη, ὅτι ἔμεινε μαζὶ σου ὥραν πολλήν, καὶ ὅτι ἐξερχόμενος παρήγγειλε νὰ λάβουν φροντίδα περὶ σοῦ, ἐπειδὴ ἔπασχες. Ποῖος ἦτον, Ἰουλίττα, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;

Οὐδέποτε ἐπὶ ζωῆς μου εἶχα ψευθεῖ· δὲν ἠμπόρεσα ν' ἀποκριθῶ. Δὲν ἤθελα νὰ ὀνομάσω τὸν Ἑρριέτην. Ὁ Λεώνης συνωφρώθη.

— Ἐχεις καὶ μυστικά! εἶπε· μυστικὸν μεταξύ μας! ποτὲ δὲν θὰ τὸ ἐπίστευα. Ἀλλὰ σὺ δὲν γνωρίζεις ἐδῶ κανένα... Μήπως;... Ἄν τῶντι ἦτον ἐκεῖνος, δὲν θὰ εἶχαν αἱ φλέβες τοῦ αἵμα ἀρετὸν ὥστε νὰ ἐκπλύνῃ τὴν αὐθαδεῖάν του... Εἰπέ με, Ἰουλίττα, τὴν ἀλήθειαν, μήπως ἦλθε καὶ σὲ ἐπεσκέφθη ὁ Χιάλμης; μήπως καὶ πάλιν σὲ καταδιώκει με τὰς χαμερπεῖς του προτάσεις καὶ με τὰς συκοφαντίας του κατ' ἐμοῦ;

— Ὁ Χιάλμης! εἶπα· καὶ εἶναι ὁ Χιάλμης εἰς τὰ Μεδιόλανα;

Ἐκ τῆς φρίκης τὴν ὁποίαν εἶδεν ἐπὶ τοῦ προσώπου μου ζωγραφημένην, ἐνόησεν ἐξαπαantos ὁ Λεώνης ὅτι ἠγνόουν τὴν ἀφίξιν τοῦ ἀντικείμενου.

— Λοιπὸν, ἂν δὲν ἦτον ἐκεῖνος, εἶπε

καθ' ἐαυτόν, τίς εἰμπορεῖ νὰ ᾔναι αὐτὸς ὁ κύριος, ὅστις ἔρχεται καὶ μένει κλειστὸς με τὴν γυναῖκά μου τρεῖς ὥρας, καὶ ἔπειτα τὴν ἀφίνει λιπόθυμον καὶ ἀναχωρεῖ; Ὁ μαρκήσιος ἦτο μαζὶ μου ὅλην τὴν ἡμέραν.

— Θεέ μου, Θεέ μου! ἀνέκραξα· ὅλοι οἱ ἐξώλεις σύντροφοί σου εὐρίσκονται λοιπὸν ἐδῶ! Ἄς μὴ μάθουν, δι' ἀγάπην Θεοῦ, πού διακέμω, ὥστε νὰ μὴ τοὺς βλέπω τούλάχιστον.

— Ἀλλὰ τίς λοιπὸν εἶναι αὐτὸς ὁ με τὸν ὁποῖον συναντᾶσαι καὶ δὲν τὸν κλείεις τὴν θύραν τοῦ δωματίου σου; εἶπεν ὁ Λεώνης ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ὠχρὸς καὶ σύννους. Θέλω, ἀπαίτῶ, Ἰουλίττα, νὰ με ἀποκριθῇς· ἀκούεις τί σὲ λέγω;

Εἶδα ὅτι ἀπέβαινε δεινὴ ἡ θέσις μου. Συνῆψα τὰς χεῖράς μου τρέμουσα καὶ ἐπεκαλέσθην τὸν Ὑψιστον ἐν σιωπῇ.

— Δὲν ἀποκρίνεσαι, εἶπεν ὁ Λεώνης. Ταλαίπωρος γυνὴ! δὲν εἶσαι διόλου ἀγχίνους, Ἰουλίττα, ἔχεις ἐραστήν! Δὲν ἔχεις ἄδικον, ἀφοῦ κ' ἐγὼ ἔχω ἐρωμένην. Εἶμαι ὄντως μωρὸς ὅτι δὲν δύναμαι νὰ τὸ υποφέρω, ἐνῷ σὺ ἀνέχεσαι αὐτὸ τοῦτο ἐξ ἐμοῦ, ἀλλ' ὅμως ἐγὼ δὲν ἔχω αὐτὴν τὴν γενναϊότητα. Σὲ ἀφίνω ὑγίαν.

Ἐλαβε τὸν πλόν του, ἐφόρεσε τὰ χειρόκτια του με ψυχρότητα, ἀλλ' ἐν ταῦτ' καὶ συγκίνησιν, ἐξήγαγε τὸ βαλάντιόν του, τὸ ἀπέθεσεν ἐπὶ τοῦ μαρμαροῦ τῆς ἐστίας, καὶ χωρὶς νὰ με ἀποτεινῇ ἄλλην λέξιν, οὔτε νὰ ῥίψῃ πρὸς ἐμὲ τὸ βλέμμα, ἐξῆλθε. Τὸν ἤκουσα ἀπομακρυνόμενον με τακτικὸν βῆμα καὶ καταβαίνοντα βραδέως τὴν κλίμακα.

Ἡ ἐκπληξις ἡ μᾶλλον ἡ καταπληξις καὶ ὁ φόβος μου εἶχαν παγώσει τὸ αἷμα. Εἶδα ὅτι με ἤρχετο παραφροσύνη· ἔβλακα τὸ μανδύλλί μου εἰς τὸ στόμα ὅπως πνίξω τὰς κραυγὰς μου, ἔπειτα δὲ δαμασθεῖσα ἀπὸ κόπον ἔπεσα πάλιν εἰς ἡλιθιότητα.

Περὶ τὰ μέσα τῆς νυκτός, ἀκούω ταρχὴν ἐντὸς τοῦ δωματίου μου· ἀνοίγω τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ βλέπω, χωρὶς νὰ νοῶ τί ἔβλεπα, τὸν Λεώνην νὰ περιπατῇ ἀνήσυχος, καὶ τὸν μαρκήσιον νὰ κάθηται πλησίον τῆς τραπέζης καὶ νὰ κενῶνῃ μίαν φιάλην ῥακῆς. Μένω ἀκίνητος, οὔτε διανοήθην νὰ προσέξω καὶ νὰ μάθω τί ἔκα-

μναν ἐκεῖ οἱ δύο· ἀλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον οἱ λόγοι των, πληττοντες τὰς ἀκοάς μου, εἰσεχώρησαν μέχρι τῆς διανοίας μου καὶ ἔλαβον ἔννοιαν.

— Σὲ λέγω ὅτι τὸν εἶδα καὶ ὅτι περὶ τούτου εἶμαι βέβαιος, ἔλεγεν ὁ μαρκήσιος. Αὐτὸς εἶν' ἐδῶ.

— Τὸ σκυλὶ τὸ ἀφωρισμένο! ἀπήντησεν ὁ Λεώνης κρούσας τὸν πόδα του κατὰ γῆς· θ' ἀνοιγῇ ἡ γῆ καὶ θὰ τὸν καταπιῇ.

— Αὐτὸς σου ὁ λόγος εἶν' ἕνας λόγος σωστός! ὑπέλαβεν ὁ μαρκήσιος. Κ' ἐγὼ εἶμαι τῆς αὐτῆς γνώμης.

— Νὰ ἔρχεται μέχρι τοῦ θαλάμου μου καὶ νὰ βασανίζῃ αὐτὴν τὴν ταλαίπωρον γυναῖκα!

— Ἀλλ' εἶσαι βέβαιος, Λεώνη, ὅτι καὶ αὐτὴ δὲν τὸν δέχεται εὐχαρίστως;

— Σιώπα, ἔχιδνα! Θέλεις τώρα νὰ με βάλῃς εἰς ὑποψίαν καὶ περὶ αὐτῆς τῆς δυστυχισμένης. Ἄλλο δὲν τὴν ἔμεινεν εἰς τὸν κόσμον, εἰμὴ ἡ ὑπόληψίς μου.

— Καὶ ὁ ἔρως τοῦ κυρίου Ἑρριέτου, ἐπρόσθεσεν ὁ μαρκήσιος.

Ὁ Λεώνης συνέσφιγξε τοὺς γρόνθους τῶν χειρῶν του.

— Θὰ τὴν ἀπαλλάξωμεν ἀπ' αὐτὸν τὸν ἔρωτα, ἀνέκραξε, καὶ θὰ ἱατρεύσωμεν τὸν καλὸν σου τὸν Ὀλλανδόν.

— Ἀλλὰ πρόσεζε, Λεώνη, μὴ κάμῃς κάμμιαν ἀνοησίαν!

— Ναί, καὶ σὺ ὅμως, κύρ Λωρένσε, πρόσεζε, μὴ κάμῃς κανέν κακούργημα.

— Κακούργημα τὸ λέγεις αὐτό; Πολὺ διαφέρουν αἱ ιδέαι μας. Σὺ χειραγωγεῖς ἡσυχᾶ, ἡσυχᾶ εἰς τὸν τάφον τὴν Ζαγγαρόλην, ὅπως κληρονομήσῃς τὰ υπάρχοντά της, καὶ ἔπειτα σὲ φαίνεται κακὸν τὸ νὰ στρώσω κατὰ γῆς ἕνα ἐχθρόν, τοῦ ὁποίου ἡ ὑπαρξὶς παραλύει διὰ παντός τὴν ἰδικήν μας! Ἀπλούστερον σὲ φαίνεται τὸ νὰ ἐπισπεύδῃς διὰ τοῦ γενναίου σου πάθους τὸ τέρμα τῶν πόνων τῆς πεφλημένης σου φθισικῆς...

— Πάχαινε ἑστὸν διάβολο! Ἀφοῦ αὐτὴ ἐπιθυμεῖ ὅσον τάχιστα νὰ ζήσῃ καὶ ὅσον τάχιστα ἄς ἀποθάνῃ, θέλεις ἐγὼ νὰ τὴν ἐμποδίσω;

— Ὡ φρίκη! ἐπιθύρισα ἀκουσίως, καὶ πάλιν ἔπεσα ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου μου.

— Θαρρῶ νὰ ὁμιλήσῃς ἡ γυναῖκά σου, εἶπεν ὁ μαρκήσιος.

— Παρακαλεῖς εἰς τὸν ὕπνον της, ἀπεκρίθη ὁ Λεώνης· ἔχει πυρετόν.

— Καὶ εἰσαμβέβαιος ὅτι δὲν μᾶς ἀκούει;

— Ἐπεπε, πρῶτον, νὰ ἔχῃ δύναμιν ὥστε ν' ἀκούσῃ. Πάσχει πολὺ ἡ πτωχὴ 'Τουλίττα! Δὲν τὸ λέγει, δὲν παραπονεῖται, ἀλλὰ πάσχει καθ' ἑαυτὴν. Δὲν ἔχει εἰκοσιθεραπαίνας νὰ τὴν ὑπηρετοῦν, οὕτε ἕνα σωρὸν αὐλικῶν τριγύρω της νὰ τὴν κολακεύουν, ἀλλ' αὐτὴ ἀποθνήσκει ὁσῶς καὶ παναμώμως, ὡς θῦμα ἐξίλαστήριον ἀναμέσον τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἐμοῦ τοῦ οἰκτροῦ.

Καὶ ὁ Λεώνης καθήσας ἐπὶ τῆς τραπέζης ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

— Νά, ποῖαν ἐνέργειαν ἔχει ἡ ῥακὴ, εἶπεν ἡσύχως ὁ μαρκήσιος, φέρων τὸ ποτήρι εἰς τὰ χεῖλή του· ἐγὼ καλὰ σὲ τὸ προεῖπα, σὲ κτυπεῖ πάντοτε εἰς τὰ νεῦρα αὐτὸ τὸ ποτόν.

— Ἄφες με καὶ σύ, μοχθηρὸν κτήνος! ἀνέκραξεν ὁ Λεώνης ἀπωθήσας τὴν τράπεζαν, ἥτις παρ' ὀλίγον ἐπιπτεν ἐπὶ τοῦ μαρκησιού· ἄφες με νὰ κλαύσω. Σὺ ἀγνοεῖς τί ἐστὶ τύψις τοῦ συνειδότης· ἰδέαν δὲν ἔχεις ἔρως τί ἐστὶ!

— Ἐρως! εἶπεν ὁ μαρκήσιος παρῶδων τὸν Λεῶνην μὲ τόνον θεατρικόν· ἔρως! τύψις τοῦ συνειδότης! ἰδοὺ λέξεις ἡχηρόταται καὶ δραματικώταται. Πότε θὰ στείλῃς τὴν 'Τουλίτταν εἰς τὸ νοσοκομεῖον; Τοῦτο νὰ μὲ εἰπῇς.

— Ἀθλίε, ἔχεις δίκαιον, τὸν ἀπεκρίθη ὁ Λεώνης σκυθρωπὸς καὶ ἀπεγνωσμένος· προτιμῶ οὕτω πῶς νὰ μὲ ὁμιλῇς. Αὐτὸ μὲ πρέπει· δι' ὅλα εἶμαι ἱκανός. Ναί, πότε θὰ τὴν στείλῃς εἰς τὸ νοσοκομεῖον. Ἦτο τόσον ὠραία! μία νέα ἀνθηροτάτη! Ἐρχομαι ἐγὼ, καὶ ἰδοὺ ποῦ τὴν φέρω! Ἀ! τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς μου μ' ἔρχεται νὰ ξεριζώσω!

— Ἐλα, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, μετὰ μικρὰν σιωπὴν· ἀρκετὸν αἰσθημα εἰδείξες σήμερον. Νὰ παρ' ἡ εὐχὴ! πολὺ διήρκεσεν ἡ κρίσις... Τώρα ἂς ὁμιλήσωμεν καὶ σπουδαίως. Μὲ τὰ σωστά σου θέλεις νὰ μονομαχήσῃς μὲ τὸν Ἑρριέτην;

— Βεβαίωτατα, ἀπεκρίθη ὁ Λεώνης. Καὶ σὺ δὲν λέγεις μὲ τὰ σωστά σου νὰ τὸν δολοφονήσῃς;

— Διαφέρει τοῦτο.

— Εἶναι ἔν καὶ τὸ αὐτό, ἀφοῦ δὲν γνωρίζεις τὴν χρῆσιν κένενος ὅπλου, ἐνῶ ἐγὼ εἶμαι εἰς ὅλα δοκιμώτατος.

— Ἐκτὸς εἰς τὸ μαχαίρι, ὑπέλαβεν ὁ μαρκήσιος, ἡ καὶ εἰς τὸ πιστόλι ἐκ τοῦ σύνεγγυς. Ἀγκαλὰ, σὺ μόνον τὰς γυναῖκας σκοτώνεις.

— Τοῦλάχιστον αὐτὸν τὸν ἕνα ἄνδρα θὰ τὸν χανδακώσω, ἀπεκρίθη ὁ Λεώνης.

— Καὶ φρονεῖς ὅτι θὰ στέρξῃ νὰ κτυπηθῇ μαζὶ σου;

— Θὰ δεχθῇ· εἶναι ἄνδρεος.

— Ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ τρελός. Πρῶτον κίνημα τὸ ὁποῖον θὰ κάμῃ· ἔξυρξαι ποῖον θὰ ᾔναι; θὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἀστυνομίαν νὰ μᾶς συλλάβῃ ὡς δύο κλέπτας.

— Πρὸ τούτου δὲν θ' ἀρνηθῇ τὴν μονο-

μαχίαν. Καὶ ἄκοντα θὰ τὸν ἐξανγκάσω· θὰ τὸν ῥαπίσω ἐν πλήρει θεάτρῳ.

— Θὰ σὲ ῥαπίσῃ τότε καὶ αὐτός ἀποκαλῶν σε ἄτιμον, τυχοδιώκτην, λαθροπαίκτην, καὶ τὰ λοιπά.

— Πρέπει νὰ τ' ἀποδείξῃ. Αὐτὸς ἐδῶ εἶναι ἄγνωστος, ἐνῶ ἡμεῖς διαλάμπομεν. Θὰ τὸν παραστήσω ὡς δαιμονισμένον, ὡς ὄνειροπόλον, καὶ ἀφοῦ τὸν θανατώσω, ὅλοι θὰ εἰποῦν ὅτι εἶχα δίκαιον.

— Εἰσαι τρελός, φίλτατέ μοι, ἀπεκρίθη ὁ μαρκήσιος· ὁ Ἑρριέτης εἶναι συστημένος εἰς τοὺς πλουσιωτάτους τῶν ἐμπορῶν τῆς Ἰταλίας. Ὁ οἶκός του εἶναι γνωστότατος καὶ χαίρει καλλίστην φήμην μεταξύ τοῦ ἐμπορικοῦ κόσμου. Θὰ ἔχῃ δὲ καὶ αὐτὸς ἀναμφιβόλως φίλους εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν, ἡ τοῦλάχιστον γνωριμίας εἰς τὰς ὁποίας ἡ μαρτυρία του θὰ ἔχῃ βαρύτητα. Ὑπόθεσ· ὅτι αὐριοῦν βραδύ μονομαχεῖ· μία ἡμέρα τὸν ἀρκεῖ ὅπως διαδώσῃ εἰς εἰκοσι σχετικούς του, ὅτι θὰ κτυπηθῇ μαζὶ σου, ἐπειδὴ σὲ εἶδε νὰ λαθροπαικτῇς, καὶ ὅτι δὲν σὲ ἤρεσαν αἱ ἐκ τούτου ἀποτροπαίτου.

— Ἔστω! θὰ τὸ εἰπῇ, θὰ τὸν πιστεύσουν, ἀλλὰ θὰ τὸν ξεπαστρεύσω.

— Τότε ἡ Ζαγγαρόλη θὰ σὲ ἀποβάλλῃ καὶ θὰ σχίσῃ τὴν διαθήκην της. Ὅλοι οἱ εὐπατρίδαι θὰ σοῦ κλείσουν τὴν θύραν τῶν, καὶ ἡ ἀστυνομία θὰ σὲ παρακαλέσῃ νὰ πᾶς εἰς ἄλλην χώραν ὅπου νὰ εὐαρεστής.

— Πολὺ καλὰ, πᾶγω ἄλλου. Ἀφοῦ λυτρωθῶ ἀπ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, ὅλη ἡ ἄλλη γῆ θὰ μὲ ἀνήκῃ.

— Ναί, καὶ ἐκ τοῦ αἵματός του θὰ φυτρώσῃ ἕνας χαριέστατος ἐσμός κατηγόρων. Ἀντὶ τοῦ κυρίου Ἑρριέτου, θὰ ἔχῃς ὅλους τῶν Μεδισολάνων τοὺς κατοίκους διώκτας σου, ὅπου καὶ ἂν πᾶς.

— Αἶ, καὶ πῶς νὰ γίνῃ λοιπόν; ἡρώτησεν ὁ Λεώνης μὲ ψυχικὴν ἀγωνίαν.

— Νὰ βάλῃς τὴν γυναῖκά σου νὰ τὸν γράψῃ, ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ λάβῃ μίαν συνάντησιν μαζὶ του, καὶ νὰ τοῦ καθησυχάσῃς τὸ αἷμα μὲ τὸ μαχαίρι σου τὸ κυνηγετικόν. Δός με ἐκεῖνο ἐκεῖνο τὸ χαρτί, ἐγὼ νὰ γράψω ἀμέσως.

Ὁ Λεώνης, ὡς νὰ μὴ τὸν ἤκουεν, ἤνοιξεν ἕνα παράθυρον καὶ ἐβυθίσθη ὅλος εἰς σκέψεις, ἐνῶ ὁ μαρκήσιος ἔγραφε. Ἀφοῦ ἐτελείωσε, τὸν ἔκραξε καὶ τὸν εἶπε.

— Ἀκούε, Λεῶνη, καὶ εἰπέ με ἂν δὲν ᾔμας ἐπιτήδειος νὰ γράψω ἐρωτικὰς ἐπιστολάς.

«Φίλε μου, δὲν δύναμαι τοῦ λοιποῦ νὰ σὲ δέχομαι παρ' ἐμοῦ· ὁ Λεώνης γινώσκει τὰ πάντα καὶ ἐξέφρασε πρὸς ἐμὲ φρικτὰς ἀπειλὰς· ἀπάγαγε με, διότι ἄλλως εἶμαι χαμένος. Φέρε με εἰς τὴν μητέρα μου, ἡ ῥίψε με εἰς ἕνα μοναστήρι. Ὅ,τι ἂν θέλῃς κάμε με, ἀλλὰ λύτρωσέ με ἀπὸ τὴν φοβεράν θέσιν ὅπου διακείμει. Ἀἶνον νὰ εὐρεθῇς εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ ναοῦ τῆς μητροπόλεως περὶ τὴν μίαν μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ὅπως συμφωνήσωμεν διὰ τὰ πρὸς ἀναχώρησιν. Κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν εὐκόλως δύναμαι νὰ ἔλθω εἰς ἀντάμωσίν σου, ἐπειδὴ ὁ Λεώνης μένει ὅλας τὰς νύκτας πλησίον τῆς Ζαγγαρόλης. Μὴ θαυμάσῃς διὰ τὰ γραψίματά μου ὅτι εἶναι βεβιασμένα καὶ δυσανάγνωστα· ὁ Λεώνης ἐπάνω εἰς τὸν θυμὸν του ἐξηθρῆσε σχεδὸν τὸ δεξιὸν χεῖρ μου. Ὑγιαίνει.

»Τουλίττα Ρουιτέρου.»

— Μὲ φαίνεται, ἐπρόσθεσεν ὁ μαρκήσιος ὅτι αὐτὴ ἡ ἐπιστολὴ εἶναι σκοπίμως

συντεταγμένη, καὶ εἰμφορεῖ νὰ ἐκληφθῇ ἀπὸ τὸν Ὀλλανδὸν ὡς γυνήσια, εἰς οἰονδήποτε βαθμὸν καὶ ἂν προσέβῃ ἡ μετὰ τῆς γυναικὸς σου σχέσις του. Οἱ λόγοι τοὺς ὁποίους πρὸ μικροῦ ἐφαντάζετο ἐντὸς τῆς ἐξάψεως τοῦ πυρετοῦ της ὅτι ἀπέτεινε πρὸς ἐκεῖνον, παρέχουν τὸ ἐνδόσιμον ὅτι τὸν εἶπε νὰ τὴν ὀδηγήσῃ εἰς τὴν πατρίδα της... ὁ γραφικὸς χαρακτήρ εἶναι ἄμορφος, ὥστε εἴτε ἂν γνωρίζῃ τὸν τῆς 'Τουλίττης, εἴτε ὄχι...

— Νὰ ἰδῶ, εἶπεν ὁ Λεώνης κύψας ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Ἡ μορφή του παρέστη κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀπαίσιος, καθόσον ἐξέταξε τὴν ἐπιστολὴν δισταζὼν ἡ πειθόμενος. Δὲν εἶδα πλέον ἄλλο. Ὁ ἐγκέφαλός μου ἦτο ἐξηνητλημένος, αἱ ἰδέαι μου συνεχύθησαν. Ἐδυθίσθην ἐκ νέου εἰς λήθαργον.

Ἔπεται συνέχεια.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΝΕΣΤ ΔΟΥΒΡΕΥΙΛ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΙΣΤ'

Ἡ Ἰσαβέλλα καὶ ἡ Αὐλὴ της.

Μία ἐκ τῶν ἡγεμονίδων, ἃς ἡ Γερμανία προσέφερεν εἰς τὴν Γαλλίαν, ἦτο καὶ ἡ Ἰσαβέλλα, θυγάτηρ τοῦ δουκὸς Στεφάνου τῆς Βαβιέρης καὶ τῆς Θαδαίας τοῦ Μιλάνου.

Ἡ μακρὰ καὶ ξανθὴ αὐτῆς κόμη, τὸ ὕψηλόν καὶ μεγαλοπρεπὲς ἀνάστημά της, οἱ κυανοὶ καὶ πλήρεις ζωηρότητος ὀφθαλμοί της, τὸ μικρὸν καὶ ὡς ῥόδον Μαιου στόμα της καὶ οἱ ὡς μαργαρίται λευκοὶ ὀδόντες της καθίσταν τὴν Ἰσαβέλλαν μίαν τῶν ἐξαισίων καὶ θελκτικῶν ἐκείνων καλλονῶν, αἵτινες, ἅμα τῇ ἐμφανίσει τῶν, ταράσσουν καὶ συγκινοῦσι πᾶσαν νεανικὴν καρδίαν.

Ὅθεν, τοσοῦτον εἶχε καταγοητεύσει τὴν καρδίαν τοῦ δυστυχοῦς Καρόλου τοῦ Γ' ὥστε ὅτε οὗτος, ἀγαπήσας αὐτὴν ἐμμανῶς, παρεφρόνησε καὶ δὲν ἦτο πλέον εἰς θέσιν ν' ἀναγκασθῇ τὴν ἀκατάσχετον ὁρμὴν τῶν παθῶν της, ἡ γερμανὶς ἡγεμονὶς διήγε βίον ἐκδεδιητημένον καὶ ἀκόλαστον. Πρῶτον δὲ θῦμα τῶν ἀθεμιτῶν ἐρώτων της ὑπῆρξεν αὐτὸς ὁ ἀδελφὸς τοῦ συζύγου της, ὁ ἀνδρᾶδελφὸς της Λουδοβίκος τῆς Αὐρηλίας, τότε δούξ τῆς Τουραίνης.

Καθ' ἣν ἐποχὴν μέλλομεν νὰ διηγηθῶμεν τὰ κατωτέρω γεγονότα, ἡ Ἰσαβέλλα, οὕσα πανίσχυρος καὶ πλουσία, ἡλπιζεν ὅτι ὁ δούξ τῆς Βουργουνδίας, δν ἄλλως τε ὑπεβαλλόντως ἐμίσει, θὰ ἐπρότεινεν αὐτῇ καταχθόνιον τινα συμμαχίαν, ὑπὸ τὴν ὁποῖαν θὰ ἀνετρέπειτο ὁ θρόνός τοῦ συζύγου της καὶ μετ' αὐτοῦ σύμπασα ἡ Γαλλία, καὶ ἥτις θὰ διεφύλαττεν αὐτῇ ἐλπίδας ἀνακτήσεως τοῦ στέμματος αὐτῆς.

Ἀπειρος καθόλου τῆς πολιτικῆς καὶ ξένη τοῦ τόπου, ἐφ' οὗ ἐδασίλευεν, ἡ Ἰσαβέλλα ἐμίσει κατὰ βάθος τὴν Γαλλίαν, ἥτις, καίπερ ἐν Ἀζινκούρτῃ ἀποδεκατι-